کسب و کار

چگونه انتقادهای کاری را از دل تعاملات روزمره بیرون بکشیم؟(بخش اول)

وقتی «مایا» به عنوان مدیر ارشد بازاریابی یک شرکت کالاهای مصرفی انتخاب شد، خیلی زود متوجه شد که مدیرعامل شرکت، سوالات و جزئیات زیادی درباره زمان‌بندی‌های کمپین‌های تبلیغاتی از او می‌پرسد؛ سوالاتی که از نظر او برای شخصی در آن سطح مدیریتی، غیرعادی بود.

او در ابتدای امر تصور می‌کرد که مدیرعامل، یک مدیر ترمیینی است که پیش از حد در امور کارکنانش دخالت دارد اما بعدا متوجه شد که این رفتار او، ناشی از نگرانی عمیق و «اگفتنامش» در مورد توانایی مایا در اجرای سریع و چابک برنامه‌ها بود. مدیرعامل کم‌کم داشت به تصمیم خود برای استخدام مایا شک می‌کرد و مایا روحش از آن خبر نداشت.

همزمان، «لئون»، معاون ارشد منابع انسانی شرکت متوجه شد که همکارانش در تیم رهبری، به جای آنکه طبق رول گذشته، شخصا در جلسات ارزیابی استعدادها شرکت کنند، به جای خود نماینده می‌فرستند. لئون به مرور از عدم‌همکاری آنها دلخور شد اما نفهمید که این رفتار در واقع بیانگر «هنیت ناگفته» آنها بود؛ اینکه او زمان را به خوبی مدیریت نمی‌کند و وقتی جلساتش این‌طور است، لابد توانایی مدیریت واحد منابع انسانی را هم ندارد.

این سناریوها یک چالش متداول در رهبری سازمانی را نشان می‌دهند: تشخیص اینکه تعاملات روزمره و به ظاهر عادی، در واقع ممکن است بازخوردهایی پنهان و عمیق باشند. وقتی رهبران سازمان نتوانند سیگنال‌های «بازخورد پنهان» را دریافت کنند یا متوجه آنها شوند، فرصت درک و پاسخ به اطلاعات حیاتی را از دست می‌دهند؛ اطلاعاتی مهم درباره کسب و کار یا روابط با سازمانشان. این ناتوانی در دریافت بازخورد می‌تواند از جهات مختلف به رهبر سازمان لطمه بزند؛ از سوی کارکنان زیردست، رهبران بالادستی، همکاران هم‌سطح و سرمایه‌گذاران خارجی. فرقی نمی‌کند که این گسستگی کجا رخ می‌دهد. پیامدهایش، یعنی تصمیمات نادرست، تکرار خطاها، تنش در روابط و توقف رشد، همگی پرهزینه‌هستند.

چرا بازخوردهای حیاتی، پنهان می‌مانند؟

با وجودی که دهها و صدها کتاب و مقاله و دوره آموزشی، مردم را به ارائه بازخورد صریح و مستقیم یا گفتن «اصل مطلب» تشویق می‌کنند، اما بسیاری از بازخوردهای خیلی مهم، اغلب ناگفته می‌مانند یا در بهترین حالت به صورت غیرمستقیم و در قالب تعاملات روزمره، سوال‌ها یا پیشنهادهای جزئی مطرح می‌شوند. چرا این طور است؟

اولا افرادی که بازخورد می‌دهند معمولا از بیان مستقیم آن دچار تردید هستند به‌ویژه اگر از پیامدهای آن واهمه داشته باشند یا در فضایی فرهنگی فعالیت کنند که در آن، صراحت یک رفتار نابسنده است.

دوم، افراد گاهی به اشتباه فکر می‌کنند که بازخوردشان را صریح و واضح منتقل کرده‌اند در حالی که چنین اتفاقی نیفتاده (مثلا من سه بار کرلش را اصلاح کردم یعنی معلوم نیست که از کارش راضی نیستم!) و مورد آخر اینکه، کسانی که انتقاد یا پیشنهادی در ذهن دارند ممکن است متوجه نباشند که بازخورد مهمی برای ارائه دارند. احتمالا سرشان شلوغ است، یا متوجه نگرانی‌های واقعی خود نیستند، یا توانایی بیان احساسات درونی خود را ندارند، یا به طور مبهم از پیامی که باید منتقل شود آگاهند.

صرف نظر از علت، وقتی بازخوردی پنهان می‌ماند، این رهبران سازمان هستند که در بی‌خبری می‌مانند. نگرانی‌های مهم مطرح نمی‌شوند، نشانه‌های هشداردهنده اولیه نادیده گرفته می‌شوند و اطلاعات ارزشمند هرگز به آنها نمی‌رسد. وقتی مشکل بیخ پیدا می‌کند، ناگهان این سوال به ذهنشان می‌آید که «چرا هیچ‌کس زودتر چیزی به من نگفت؟»

چطور بازخورد پنهان را شناسایی کنیم؟

رهبران سازمان می‌توانند با یک سری اقدامات عملی، بازخوردهای پنهان را شناسایی کرده و مطمئن شوند که از مسائل مهم باخبرند. اگر می‌خواهید مطمئن شوید که بازخوردهای مهم و لازم از دیدتان پنهان نیست، این چهار استراتژی را امتحان کنید:

۱- به‌دنبال سرنخ‌های بازخورد پنهان بگردید

درست مثل موج‌های ظریف که زیر سطح آب ساکن در جریانند، بازخورد پنهان نیز الگوهایی نامحسوس از خود به جا می‌گذارد. فقط باید یاد باشید آنها را شکار کنید. باید کنجکاوی خود را طوری تقویت کنید که این نشانه‌ها را تشخیص دهد. می‌توانید نگرانی‌های ناگفته را پیش از آنکه به مشکل تبدیل شوند، کشف کنید. سه نشانه کلیدی که باید به آنها توجه کنید:

تکرار سوالات و پیشنهادها درباره جزئیات ظاهرا کم‌اهمیت: وقتی افراد تی‌نفع، مثل مدیران یا همکاران پارها پیشنهادها یا سوالاتی را تکرار می‌کنند که در ظاهر جزئی و کم‌اهمیت هستند، ممکن است در واقع نگرانی‌های عمیق‌تری در مورد توانمندی، آمادگی یا عملکرد در پشت این سوالات پنهان باشند. این لحظات کوتاه در کنار هم تبدیل به بازخورد رهبری سازمان هستند.

افزایش دخالت در تصمیمات اجرایی: وقتی افراد ناگهان به تصمیماتی ورود می‌کنند که قبلا وارد نمی‌شدند یا وقتی بیش از حد معمول درخواست بررسی و بازبینی می‌کنند، این می‌تواند نشانه کاهش اعتماد باشد.

کاهش غیرمنتظره مشارکت: وقتی افراد بدون دلیل مشخصی، مشارکتشان را کاهش می‌دهند، ممکن است نشانه‌ای باشد مبنی بر اینکه تمایلی به همکاری ندارند یا آن وظیفه یا کار، دیگر برایشان اولویت نیست که هر دو مورد می‌تواند نشان‌دهنده نگرانی‌هایی درباره توانایی یا انگیزشی رهبری شما یا ناهماهنگی در امور استراتژیک باشد. اگر متوجه این الگوها شدید، آنها را نادیده نگیرید. کنجکاو شوید و بپرسید «چه چیزی ناگفته مانده؟» چه نگرانی‌هایی ممکن است در زیر سطح پنهان شده باشند؟» هرچه زودتر به دنبال پیام واقعی بگردید زودتر می‌توانید به آن رسیدگی کنید.

۲- فضایی امن برای بیان حقیقت ایجاد کنید

چه آگاه باشید چه نه، بدانید که اطرافیانتان همیشه در حال بررسی این هستند که ریسک گفتن حقیقت به شما چقدر است. هرچقدر احساس امنیت بیشتری داشته باشند، آمادگی‌شان برای ارائه بازخوردهای مهم بیشتر خواهد بود و کمتر نیاز است که برای بیان حقایق، شجاعت و جسارت به خرج دهند.

مترجم: مریم مرادخانی
منبع: HBR

مدیر عامل شرکت بازآفرینی شهری ایران:

لزوم به اشتراک گذاری تجارب مشابه بازآفرینی شهری ایران و مالزی

مدیرعامل شرکت بازآفرینی شهری ایران ضمن دعوت از وزیر مسکن و دولت محلی مالزی برای بازدید از ایران و اقدامات صورت گرفته در زمینه بازآفرینی شهری و تولید مسکن، به اهمیت اشتراک‌گذاری تجارب مشابه خصوصا در زمینه پیشگیری و سازگاری در برابر تغییرات اقلیمی اشاره کرد.

به گزارش پیام آشنا: دومین نشست مجمع عمومی هیئت به درخواست هیات ایرانی و با ابتکار عمل نماینده دائم جمهوری اسلامی ایران در برنامه اسکان بشر ملل متحد دیدارهای دوجانبه با مقامات برخی کشورها برای عبدالرضا گلپایگانی معاون وزیر راه‌وشهرسازی و مدیرعامل شرکت بازآفرینی شهری ایران فراهم شد.

در حاشیه مجمع عمومی اسکان بشر سازمان ملل متحد، عبدالرضا گلپایگانی معاون وزیر راه و شهرسازی و مدیرعامل شرکت بازآفرینی شهری ایران با کرمینگ وزیر مسکن و دولت محلی مالزی دیدار کرد.

در ابتدای این دیدار کرمینگ ضمن قدردانی از این دیدار، سال جاری را به دلیل ریاست کشور مالزی بر اتحادیه کشورهای جنوب‌شرقی آسیا (ASEAN) بسیار حائز اهمیت برشمرد و از حمایت ایران برای انتخاب مالزی برای ریاست مجمع عمومی اسکان بشر برای سالهای ۲۰۲۵ تا ۲۰۲۷ تقدیر و خواستار راهنمایی، حمایت مضاعف و به اشتراک گذاری تجارب ایران در این راستا شد.

وزیر مسکن و دولت محلی مالزی همچنین با اشاره به میزبانی کشور مالزی برای برگزاری هفتمین کنفرانس منطقه‌ای وزرای مسکن و شهرسازی آسیا و اقیانوسیه (APMCHUD) طی سال جاری، ضمن دعوت از ایران برای شرکت در این رویداد، خواستار مشارکت حداکثری برای برگزاری هرچه بهتر آن شد.

گلپایگانی نیز در ایـن دیدار، ضمن ابلاغ وزیر راه و شهرسازی، گزارش از روند اقدامات ایران در زمینه تامین زمین و تولید مسکن برای اقشار کم درآمد در طی سالهای گذشته پرداخت و برنامه دولت جمهوری اسلامی ایران جهت استمرار این فعالیت‌ها را تشریح کرد.

معاون وزیر راه و شهرسازی همچنین نمایه‌ای از وضعیت سکونتگاه‌های غیررسمی بافت‌های فرسوده میانی و محدوده‌های تاریخی فرهنگی ارائه کرد و فعالیت‌های شرکت بازآفرینی شهری ایران در زمینه ارتقاء کیفیت زندگی در این محدوده‌ها را تشریح کرد.

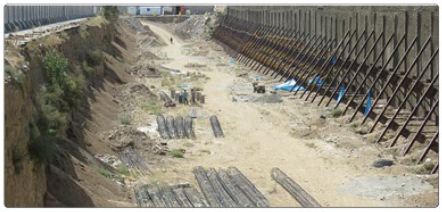
مدیر عامل شرکت بازآفرینی شهری ایران به ابتکار جمهوری اسلامی ایران برای رفع موانع و تسریع در بهسازی، توانمندسازی و بازآفرینی این محدوده‌ها در چارچوب ستاد بازآفرینی شهری پرداخت.

گلپایگانی ضمن دعوت از وزیر مسکن و دولت محلی مالزی برای بازدید از ایران و اقدامات صورت گرفته در زمینه بازآفرینی شهری و تولید مسکن، به اهمیت اشتراک‌گذاری تجارب مشابه خصوصا در زمینه پیشگیری و سازگاری در برابر تغییرات اقلیمی اشاره کرد.

معاون وزیر راه و شهرسازی در پایان ضمن اعلام آمادگی ایران برای همکاری در برگزاری موثر کنفرانس وزرای مسکن و شهرسازی، احیاء کارگروه‌های تخصصی این کنفرانس را بسیار با اهمیت برشمرده و بر اقدام ایران برای هرچه فعال‌تر شدن کارگروه "بهسازی مشارکتی محله‌های فقیرنشین شهری" تاکید کرد.

با موافقت شورای شهر کرج؛

گود حصارک توسط شهرداری پُر می‌شود

شهردار کرج از موافقت شورای شهر با پیشنهاد شهرداری برای اختصاصی اعتباری به‌منظور پر کردن گود حصارک خبر داد

به گزارش پیام آشنا، مهرداد کیانی گفت: بر این اساس این محل که در روزهای اخیر محل بحث بسیار بود و خطراتی را برای ساکنان اطراف به همراه داشت توسط شهرداری کرج پُر خواهد شد.

کیانی با تاکید بر اینکه جان و امنیت شهروندان برای مجموعه مدیریت شهری از اهمیت بسزایی برخوردار است بیان کرد: حفر این گود باعث شده بود ساکنان املاک اطراف، با دلهره بسیاری روزهای خود را سپری کنند

وی با اشاره به اینکه این زمین متعلق به شهرداری نیست، اذعان کرد: پیش از این نیز شهرداری اقداماتی را برای تامین امنیت جانی و مالی ساکنان انجام داده بود؛ اکنون نیز مجدد با تایید شورای اسلامی شهر، پر کردن گود مذکور توسط این دستگاه خدمات‌رسان انجام خواهد شد.

به منظور هدایت آبهای سطحی؛

فاز ۲ بهسازی خیابان فردوسی اجرایی شد

مدیر منطقه ۲ شهرداری کرج از تکمیل پروژه فاز دوم جدول‌گذاری کالیو و بهسازی معابر خیابان فردوسی خبر داد. این پروژه با هدف ساماندهی معابر، بهبود هدایت آبهای سطحی و جلوگیری از آب‌گرفتگی در این خیابان اجرایی شد.

به گزارش پیام آشنا، سید جواد موسوی گفت: فاز دوم عملیات بهسازی خیابان فردوسی شامل تخریب جداول فرسوده و جدول گذاری کالیو به متراژ ۳۰۰ متر، و اجـرای ۱۵۰ متر لوله گذاری اجرایی شده است.

موسوی همچنین از اصلاح شیب معابر در این محدوده خبـر داد و افزود: با ایـن اقدام آبهای سـطحی به نحو مطلوبـی هدایت و مشـکل آب‌گرفتگـی در زمان بارندگی‌های شـدید رفع خواهد شد.

مدیر منطقه ۲ شهرداری کرج با توجه به اهمیت این پروژه در کنترل سیلاب، اظهار داشت: با اجرای این پروژه، سیستم دفع آبهای سطحی خیابان فردوسـی به طور قابل توجهی بهبود می‌یابد و از سیلاب و خسـارات احتمالی به ویژه در فصول پربارش سال، جلوگیری خواهد کرد.

این مسئول گفت: به منظور رفاه حال شهروندان و تسهیل در تردد عابرین پیاده، بهسازی پیاده‌روها و آسـفالت‌ریزی مجدد بخشی از خیابان اجرایی خواهد شد.

وی در پایان ضمن قدردانی از صبر و شـکیبایی شهروندان، از آنها خواست تا با توجه به احتمال بروز مشکل در اجرای پروژه‌های مشابه یا عوامل اجرایی همکاری لازم را داشته باشند. این پروژه گامی مهم در ارتقاء زیرساخت‌های شهری و افزایش کیفیت زندگی مردم است.

قفل زمینی مسکن ۲۹ شهر

راضیه احقاقی – دولت برای مقابله با «پدیده نگهداری زمین» به‌ویژه در تهران و شـهرهای بزرگ، از وظیفه قانونی شهرداری‌ها و سـازمان ثبت اسناد و املاک در «اخذ عـوارض ۲ تا ۶ درصـدی از مالکان زمین‌های بلااستفاده» استفاده می‌کند.

۲۹ شهر کشور در تامین زمین ۹۹ ساله برای ساخت مسکن حمایتی با کمبود مواجه هستند؛ به گفته دولت در حالی که الصاق ۹هزار هکتار زمین حاشیه شهرها در دسـتور کار دولت طی ۴ سـال گذشته بوده اما در نهایت ۲۵هزار هکتار زمین قابل تخصیص شـناخته شدند و زمین برای ساخت ۸۰۰هزار واحد به سازندگان تحویل داده شـد. در این شرایط تامین زمین ۹۹ ساله تبدیل به یکی از موانع اصلی اجرای طرح مسکن ملی شده است.

اگرچه تامین زمین ۹۹ ساله مطابق برنامه محقق نشد، اما دولت می‌تواند از ظرفیت زمین‌های فریزشده در داخل شهرها برای ساخت مسکن در کشور استفاده کند. ماده ۱۲ قانون ساماندهی بازار زمین، مسکن و اجارهبها در اردیبهشت ۱۴۰۳ ابلاغ شد؛ ظرفیت‌های خوبی برای فریزدایی از زمین‌های رها شده از سوی مالکان حقیقی و حقوقی، خصوصی و غیرخصوصی در نظر گرفته است. در عین حال رونق ساخت‌وسـاز در بافت فرسـوده و ناکارآمد نیز می‌تواند بخشی از قفل زمینی مسکن در شهرهای کشور به‌خصوص کلان‌شهرها را باز کند.

سرعت‌گیر پروژه‌های مسکن حمایتی

وزارت راه و شهرسازی در هفته اخیر گزارشی از عملکرد قانون جهش تولید مسکن و همچنین میزان پیشرفت پروژه‌های نهضت ملی مسکن به مجلس شورای اسلامی ارائه و خلاصه‌ای از این گزارش را به شکل عمومی منتشر کرد. ششم اردیبهشت امسال وزارت راه و شهرسازی از سامانه تهیه به‌عنوان دانشبود مدیریتی داده‌های طرح‌های مسکن حمایتی رونمایی کرد و وعده داد تا با جمع‌آوری به‌روز داده‌ها در این دانشـبود مدیریتـی، از این پس اطلاعات طرح‌های مسـکن حمایتی در حالی که مطابق قانون به نمایندگان مجلس شورای اسلامی ارائه می‌شود، به شکلی شفاف نیز منتشر شود. بررسی گزارش‌های منتشر شده از سوی وزارت راه درخصوص تامین زمین و پیشرفت طرح‌های مسکن ملی در کشور از بروز چالش مهم تامین زمین حکایت دارد در طرح ملی مسکن بالغ بر ۶ میلیون و ۷۲۶هزار نفر ثبت‌نام کردند؛ از این تعداد ۴ میلیون و ۳۲۲هزار نفر یا سه استعلام اولیه واجد شرایط دریافت مسـکن ملی شناخته شدند؛ این سه اسـتعلام عبارت بودند از وضعیت سابقه مالکیت خصوصی، فرم ج (دریافت مسکن حمایتی) و عدم‌دریافت تسهیلات بانکی در حوزه تامین خانه.

با در نظر گرفتن اسـتعلام چهارم (سنجش احراز سکونت فرد متقاضی در محل دریافت خانـه دولتی ؛ در واقع زمانی به یک فرد خانه دولتی در یک شهر مشخص تعلق می‌گیرد که ۵ سال در شهر مدنظر سکونت داشته باشد)، تعداد متقاضیان واجد شرایط به یک میلیون و ۵۶۵هزار نفر کاهش یافت. همچنین در ادامـه ۹۵۱هزار نفر از واجدین شرایط پس از تکمیل پرونده، با افتتاح حساب ثبت‌نام خود در این طرح را قطعی کردند. جدیدترین گزارش از آن حکایت دارد که طی ۴ سال اخیر، دولت تنها موفق به تامین زمین جهت ساخت خانه برای حدود ۸۰۰هزار خانواده شده و ملیقی متقاضیان چشم‌انتظار تعیین تکلیف تخصیص زمین هستند.

در این میان ۲۹ شـهر با چالش در تامین زمین مواجه هستند که این شهرها عبارتند از: شهر جدید صدرا در اسـتان فارس، تهران، شهر جدید پهارستان در استان اصفهان، شهر جدید پرند در استان تهران، سنندج در استان کردسـتان، همدان، کرمانشاه، خرم آباد، یاسوج، قـزوه، مریـوان، مجموعه مهرگان در اسـتان قزوین، بروجرد، کامیاران در اسـتان کردسـتان، شهر جدید گلبهار در خراسـان رضوی، سقز، لار در اسـتان فارس، بهبهان در اسـتان خوزسـتان، شهرکرد در اسـتان چهارمحال و بختیاری، اسلامشهر در اسـتان تهران، جوانرود در اسـتان کرمانشاه، پوکان در اسـتان آذربایجان غربی، دیواندره در اسـتان کردسـتان، کوهدشت در اسـتان لرسـتان، نظرآباد در اسـتان البرز، اسـدآباد در اسـتان همدان، کاشمر در اسـتان رضوی، اسلام آباد غرب در کرمانشاه و یانه در اسـتان کردسـتان. بر اسـاس مواد ۸ تا ۱۲ قانون جهش تولیـد مسـکن تاکنون ۱۶۴هزار هکتـار زمین ملی و دولتی در مناطق شهری شناسـایی شده است که پس از بررسی در کارگروه‌ها و کمیته‌های مرتبط استانی و ملی، تامین ۵۹هزار هکتار زمین مصوب و نهایی شده است. همچنین مجموع اراضی مصوب و نهایی شده دولتی و خصوصی حدود ۸۰هزار هکتار است.

پتانسیل زمین‌های فریز شده شهرها را دریابید

اگر ۵۹هزار هکتار زمین مصـوب در این قانون تامین می‌شد، امکان سـاخت یک میلیون و ۹۰۰هزار واحد مسکونی مهیا می‌شد اما تا به حال تنها ۲۵هزار هکتار زمین در راسـتای این قانون نهایی شده و به ۷۷۸هزار متقاضی نیز زمین تخصیص یافته است. در حالی دولت به دنبال اخذ راهکاری برای الصاق زمین‌های بیشـتر به محدوده شهرها با هدف تامین زمین موردنیاز برای سـاخت مسـکن ملی است که زمین‌های فریز شده در داخل شهرها پتانسیل به مراتب بیشـتری دارند.

بررسی‌ها حاکی از آن است که در بافت داخل محدوده شهرها بالغ بر ۶۰هزار هکتار زمین فریز شده متعلق به اشـخاص حقیقی، حقوقی، خصوصی و غیرخصوصی وجود دارد که در صورتی که ماده ۱۲ قانون ساماندهی بازار زمین، مسکن و اجارهبها اجرایی شود و شهرداری‌ها از مالکان زمین‌های فریزشـده شـهری عوارض ۲ تا ۶ درصدی دریافت کنند؛ قفل تامین زمین شکسـته می‌شود. قانون ساماندهی بازار زمین، مسکن و اجارهبها در اردیبهشـت ۱۴۰۳ به تصویب رسید و ابلاغ شد؛ اما ماده ۱۲ این قانون کـه بر راهکارهای ممانعت از فریز زمین تاکید دارد؛ فعلا اجرایی نشده و به نوعی این قانون فریز شده است. زمین‌های فریز شده شهری پتانسیل ساخت یک میلیون مسکن جدید را دارند.

استفاده از پتانسـیل زمین‌های داخل شهرها نسبت به زمین‌های حاشـیه شـهرها این مزیت را دارد که زمین‌های داخل محدوده نیـاز به صرف هزینه برای ایجاد زیرساخت مسـکونی را ندارند و اگر دولت برای رونق ساخت‌وساز به سراغ این زمین‌ها برود؛ متحمل هزینه کمتری در تامین زیرساخت می‌شود. در عین حال کیفیت زندگی در زمین‌های حاشـیه‌ای مطلوب نبوده و ایـن مناطق بـه دلیل عدم‌برخـورداری از زیرساخت‌های شهری، زندگی مطلوب و کم هزینه‌ای را برای ساکنان رقم نمی‌زنند. در کنار موارد یاد شده بافت فرسـوده نیز پتانسیل بالایی برای ساخت خانه در داخل حریم شـهرها دارد؛ درواقع با نوسازی بافت فرسوده امکان عرضه حدود یک میلیون مسکن جدید فراهم می‌شود؛ درحالی دولت به دنبال تامین زمین در حاشیه شهرها و شهرسازی در نقاط دورافتاده است که اگر بر زمین‌های داخل محدوده شـهرها تمرکز شود؛ نتیجه به مراتب بهتری به دست می‌آید. در این شرایط به نظر می‌رسـد دولت در نظر دارد مـادامی از قانون ساماندهی بازار مسکن، مصوب سـال ۱۴۰۳ را برای مقابله با پدیده نگهداری زمین بعد از یکسال بی‌عملی در اجرای قانون، به اجرا درآورد.

محیط زیست

مهم‌ترین چالش محیط زیست عدم تعادل بین ظرفیت زیستی و ردپای زیستی است

معاون اسبق سازمان محیط‌زیست گفت عدم توازن بین ظرفیت زیستی و ردپای زیستی مهم‌ترین چالش زیست محیطی است که آینده حیات را با مخاطرات جدی مواجه کرده است.

به گزارش پیام آشنا، یوسف حجت در گفت‌وگو با ایسنا با اشاره به اینکه مهم‌ترین چالش زیست‌محیطی در سطح جهانی و ملی فراتر رفتن مصرف بشر از ظرفیت زیستی کره زمین است، اظهـار کرد در حال حاضر ما نزدیـک به دو برابر توان تحمل طبیعی کره زمین را مصرف می‌کنیم ظرفیت زیستی کره زمین حدود ۴ میلیارد نفر است در حالی که در حال حاضر حدود ۸ میلیارد نفر در آن زندگی می‌کنند. این فشار دو برابری بر منابع مختلف زمین، مشکلات جدی را به وجود آورده است.

وی افزود: تغییرات آب و هوایی نیز یکی دیگر از معضلات بزرگ است که ریشـه در همین مصرف بیش از حد دارد. بر اساس محاسبات اگر تعداد انسان‌ها به همان ۴ میلیارد نفر کاهش یابد، معضل تغییر آب و هوایه شـدت کاهش پیدا می‌کند. درمورد ایران باید اشـاره کرد که رد پای زیسـتی مردم حدود ۳ برابر ظرفیت زیستی کشور است. برای تأمین نیازهای زندگی پایدار سـرزمین ما به میزان ۳ برابر نیاز داشت تا بدون تخریب بتوانیم زندگـی را پیش ببریم این امر منجر به نابودی سـریع منابع طبیعی کشور خواهد شد.

معاون اسبق سازمان محیط زیست با بیان اینکه رودخانه‌ها و دریاچه‌ها در حال خشـک شدن هسـتند و زمین‌ها با مشکل نشست مواجه‌اند، بیان کرد: بررسی‌ها نشان می‌دهد که با الگوی فعلی تولید و مصرف ظرفیت زیستی کشور ما به کمتر از ۳۰ میلیون نفر کاهش یافته است. در حالی که ۸۰ میلیون نفر در این سرزمین زندگی می‌کنند. این وضعیت فشار بسیار سنگینی را بر سـرزمین وارد می‌آورد و منابع طبیعی به سرعت در حال نابودی هسـتند. از ۲۵۰ میلیارد متر مکعب آبهای زیرزمینی که پیش از این وجود داشت اکنون به ۱۵۰ میلیارد متر مکعب کاهش یافته است. اگر ادامه این روند به همین شکل باشد به زودی نه آبهای سـطحی و نه آبهای زیرزمینی کافی برای تأمین نیازهای ما وجود خواهد داشت.

حجت عنوان کرد: مقایسـه‌ای که می‌توان انجام داد این است که آبی که سالانه به واسطه بارش تأمین می‌شود، مشابه حقوق ماهیانه ما است و آبی که زیر زمین وجود دارد مانند ارثیه‌ای است که از نیاکان به ما رسیده است. در حال حاضر ما در حال مصرف ارثیه خود هستیم بدون آنکه به عواقب آن توجه داشته باشیم.

وی با بیان اینکه در سـال‌های اخیـر ۷۰ درصد از نیاز آبی از آبهای سطحی و ۳۰ درصد از منابع زیرزمینی تأمین می‌شد است، گفت: اکنون این موضوع برعکس شده و این وضعیت به‌شدت خطرناک است و ممکن است به وقوع پدیده‌هایی نظیر خشک شدن دریاچه ارومیه یا زایندهرود بینجامد. این مسائل نه صرفاً یک رویداد موردی، بلکه یک روند مسـتمر هست با کاهش مداوم منابع آبی باید آگاه باشیم که در آینده با شرایط به مراتب بدتری مواجه خواهیم شد. لذا ضروری است که به سرعت الگوهای تولید، مصرف، زندگی و حتی جمعیت خود را به گونه‌ای مدیریت کنیم که سرزمین ما دچار تخریب نشود.

بزرگراه مدرس، ۵۵ سال پیش

سـال ۱۳۴۹ بود که با شلوغ‌تر شـدن تهران، عملیات ساخت بزرگراه مدرس که از مرکز شهر به سمت شمال شهر تهران کشیده شده، آغاز شد تا بلکه ترافیک پایتخت کمی کاهش پیدا کند.

به گزارش پیام آشنا به نقل از همشهری آنلاین، هنوز هم این اتوبان به‌دلیل موقعیت استراتژیک خود یکی از مسیرهای پرطرفدار برای رفت‌وآمد بین شمال و جنوب شهر محسوب می‌شود و از خیابان‌های کلیدی شرقی-غربی عبور می‌کند و همین موضوع باعث دسترسی آسان به نقاط مختلف شهر شده است. پیش از انقلاب، اسلامی این بزرگراه را نام شاهنشـاهی شناخته می‌شد و طول تقریبی آن ۹ کیلومتر است.

تصویری که تابلوی ابتدای این بزرگراه در آن مشخص است، ضلع شمال غربی میدان هفت تیر (۲۵ شهریور سـابق) را در سال ۱۳۴۹ نشان می‌دهد. خیابانی که در عکس می‌بینید، ابتدای خیابان «منوچه» است که تابلوی ابتدای بزرگراه در این محل نصب شده است. این خیابان در آن سـال‌ها از ضلع شمال غربی میدان هفت تیر به سمت شمال و خیابان ناهید (مدائن سابق) به موازات و به جنوب خیابان شهید مطهری (تخت طاووس سابق) منتهی می‌شد.

در سـال ۴۹ برای ساخت بزرگراه، ساختمان‌های ضلع غربی خیابان نمونه تخریب شد و سـرانجام بزرگراه مدرس بعد از تخریب ساختمان‌های معارض در مجاورت خیابان‌های مطهری و بهشتی (تخت طاووس و عباس‌آباد) و مناطق شـمالی‌تر شهر لامه یافت و با ساخت زیرگذر و پل در مسـیر آن تا چهارراه پارک وی کشیده شد. در تصویر بعدی نیز نمایی از تقاطع خیابان بهشتی و محل ساخت بزرگراه مدرس را در سال ۱۳۴۹ مشاهده می‌کنید.